

KÜLÖNFÉLÉK

HALÁLOZÁSOK.

Biró János †

A régi erdészek egy kiváló tagjának földi pályája ért véget, *Biró János* nyug. miniszteri tanácsos folyó évi november hó 7-én, bekövetkezett halálával.

A Baranya vármegyei Bellyén született 1861-ben. Az erdészeti akadémiát 1885-ben végezte el Selmecbányán és az erdészeti államvizsgát 1887-ben tette le.

Mint műszaki díjnok, 1885-ben az orsovai m. kir. erdőrendező-ségnél kezdte állami szolgálatát. 1887-ben az ottani m. kir. erdőhivatalhoz osztják be; majd innen kiváló képességeinek elismeréseképpen 1888-ban a selmeci akadémiához kerül mint tanársegéd. 1891-ben mint II.-od osztályú erdészt, a zalaegerszegi m. kir. erdőhivatalhoz, onnan egy év mulva Marosvásárhelyre helyezi át s egyben helyettes m. kir. erdőfelügyelőnek nevezi ki felsőbbsege. 1893-tól mint végleges erdőfelügyelő működik itt 1904-ig. Ettől az időtől kezdve a Székelyföldi Kirendeltséghez nyer beosztást, majd 1910 január 1-től a földművelésügyi minisztérium rét- és legelő-ügyosztályába rendelték be. Ebben a beosztásában megmaradt 1924 június végével való nyugdíjaztatásáig.

1915-ben főerdőtanácsossá, majd 1918-ban miniszteri tanácsossá lépett elő.

Nagy szaktudáson alapuló kiváló munkásságát a földművelésügyi minisztérium nyugdíjaztatása után is, 1932 június végéig igénybeveszi.

Buzgó szolgálataiért 1887 július 23-án, majd nyugdíjaztatása alkalmával ismételten legfelsőbb elismerésben részesült.

Biró János egyike volt a legnagyobb eredménnyel működő szakembereinknek. Kitűnt mint erdész, majd pedig midőn 1904-ben a Székelyföldi Kirendeltséghez való beosztása folytán legelőgazdasági kérdésekkel kellett foglalkoznia, nagy tudásával és kiváló gyakorlati érzékével rövid idő alatt megoldotta, hogy

leromlott legelőinket mily eljárásokkal lehet csekély költséggel is feljavítani és karbantartani.

Üttörő munkássága szolgált alapul a földművelésügyi minisztérium nagyszabású legelőjavítási tevékenységéhez. Az ügy iránti nagy lelkesedését, tudását, kivételes gyakorlati érzékét ezen akció szolgálatába állítva, annak legelső és nélkülözhetetlen munkása volt úgy a gyakorlatban, mint pedig a szakirodalomban 1924-ben történt nyugdíjaztatása után is.

Mint szakíró, a legnagyobb elismerést „A legelőgazda könyve” c. munkájával vívta ki, amely európai vonatkozásban is a legkiválóbbak között foglal helyet, úgy terjedelménél, mint pedig gyakorlati tapasztalatokban gazdag tartalmánál fogva is.

A földművelésügyi minisztérium legelőjavítási akciójával kapcsolatban bevezetett rét- és legelőgazdasági tanfolyamain jelenleg is Biró János említett munkája szolgál vezérfonalul. Az ország legeltető gazdái ezen műből sajátítják el az okszerű legelőgazdálkodást.

Korszakalkotó munkásságának jutalmát elnyerte az által, hogy fáradhatatlan ügybuzgósága és eredményes munkássága általános elismerésre talált, továbbá azzal, hogy láthatta, mint zöldülnek ki évről-évre nagyobb és nagyobb területek az ő áldást hozó munkássága nyomán.

A megboldogult hült tetemét mély megilletődéssel és őszinte részvétellel kísértük november 9-én utolsó útjára a farkasréti temetőben, ahol eredményekben oly gazdag élet után tovább fog álmódni az ő zöld legelőinek puha, selymes pázsitjairól.

T. J.

*

Mezey Rezső, nyugalmazott magyar királyi erdőtanácsos, egyesültünknek több, mint 40 év óta tagja, ez év november hó 29-én, Esztergomban, 67 éves korában, hosszas szenvedés után meghalt.

A boldogult 1889-ben végezte a főiskolát s már ugyanez év őszén a máramarosszigeti erdőigazgatóságához került, mint műszaki díjnok.

1896 márciusában már mint m. kir. erdész a lugosi erdőigazgatóságához s 1901-ben a gödöllői m. kir. erdőhivatalhoz került, ahol is a budakeszi erdőgondnokság vezetése mellett az építészeti teendőket is ellátta.

1914-ben vette át a budapesti kincstári faraktár kezelését és itt teljesített szolgálatot egész 1924. év végével bekövetkezett nyugdíjaztatásáig.

Azóta esendes visszavonultságban élt Esztergomban, családjá körében s a legtöbb idejét kedves tárgyai, a mennyiségtan és szilárdságtan problémáival foglalkozva, töltötte.

Eltávozásra nemesak hozzátartozóit borította mély gyászba, de fájdalmasan érintette igen sok kedves ismerősét és kollégáját.

*

zsedéni Vaszary Antal ny. primási urad. főerdőmérnök f. évi november hó 12-én Budapesten elhunyt.

Béke hamvaikra!

Helyreigazítás. Lapunk XI. füzetének 942. oldalán az utolsó bekezdés tördelési hiba folytán érthetetlen. A bekezdés helyes szövege a következő:

„A másik kérdésünk azokhoz van, akik a kérdésnek akár a Tanácsban, akár valamely a Tanács által kiküldendő bizottságban történő letárgyalásába személyesen befolyani nem fognak.“

Worschitz Frigyes dr. előadása a Magyar Kémikusok Egyesületében. A f. é. november 19-én „A természetes és mesterséges szálas anyagok“ címen tartott előadásában Worschitz az újkori anyagszerkezetkutatás legújabb eredményei alapján tárgyalta a növényi és állati eredetű természetes és származék-anyagok rostjainak szubmikroszkópos szerkezetét, építő elemeit, amelyek a modern anyagkutatás előterébe léptek.

A mikroszkópon látható, vagy kémiailag kivizsgálható rost-sajátosságok u. i. távolról sem képesek a szálas anyagok technológiai tulajdonságait, azok rugalmasságát, nyújthatóságát, festhetőségét stb. megmagyarázni, s hogy mindezek az annyira fontos okozatok okai felismerhetők legyenek, a röntgen-interferencia-vizsgálatok igen érdekes s ipari jelentőségű eredményeit kell tüzetesen megismerni.

Worschitz elismerésre méltó érdeme, hogy előadásában a nagy nyugati kutatóintézetekben is csak legújában tért hódító anyagismerettani eredményeket s az azokban kivizsgált anyag-szerkezet-rendszereket — a saját vizsgálatával kiegészítve, — több ipari fontosságú, szálas anyag (selymek, bőrkollagének stb.) tárgyalásáival kapcsolatban a magyar szakkörökkel megismertette. Előadását igen nívós vita követte, amelyben Worschitz teljes biztonsággal és meggyőző erővel igazolta tételeinek helyességét. A hallgatóság nevében *Keleti Kornél* dr. vezérigazgató, kormányfőtanácsos köszönte meg a betegsége miatt távoilevő *Pfeifer Ignác* dr. műegyetemi tanár, egyesületi elnök nevében az előadó fáradozását, igen meleg szavak kíséretében.

A vadőrök szakvizsgálója. A m. kir. Földművelésügyi Minisztérium a gödöllői udvari vadász-hivatalnál vadőri tanfolyamot szervezett, amelynek az október 15—17-e közötti időben volt meg a vadőrré képesítő záróvizsgálója.

Az előkészítő tanfolyam anyaga a következő tárgyakat ölelte fel:

1. A hazánkban előforduló fontosabb vadfajok ismertetése és vadászata. Vadászati módok.
2. Vadtenyésztés, vadóvás, vadgondozás (élővadbefogadás).
3. Fegyver- és lőszer-tan.
4. Vadászebek idomítása.
5. Vadászati törvények, szabályrendeletek.
6. Elsősegélynyújtás.

A tanfolyam előadói voltak: nemeskéri *Kiss Géza* fővadász-mester (A vad életjelenségei, vadászata; fegyvertan), *Félix Endre* (Vadászebek idomítása), *Tóth Gyula* udv. vadász (Vadtenyésztés), *Bodó Emil* (Vadbefogás), *Glóser Dezső* m. kir. főerdőmérnök (Törvények), az elsősegélynyújtást pedig egyik gödöllői orvos adta elő.

A tanfolyamon elméleti és gyakorlati oktatás folyt: délelőtt az elméleti, délután a gyakorlati, azonban szombaton egész napon át csak gyakorlati oktatásban volt részük a hallgatóknak, akik vasárnaponként tanulmányi kirándulásokat is tettek.

A tanfolyamon 36 hallgató vett részt, akik közül 5 kitűnően képesített, 13 jól, 15 pedig képesített bizonyítványt nyert; mindössze három hallgató nem felelt meg.

A tanfolyam vezérfonalát a földművelésügyi minisztérium „A vadőr” című kiadványa képezte. (Felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy ez a kitűnő munka ma leszállított áron, 12.50 P helyett 1.— P-ért kapható a Földművelésügyi Minisztérium házi könyvtárában.)

A szakvizsgát, amely nyilvános volt, a hallgatók egy vizsgálóbizottság előtt tették le, amelynek elnöke nemeskéri *Kiss Géza* m. kir. fővadász-mester volt, tagjai pedig *Krause Dezső* min. tan., gödöllői erdőigazgató és *Glóser Dezső* m. kir. főerdőmérnök, vizsgabiztos voltak.

*

Sohase kívántuk, hogy a vadászattani szakoktatás előadói kizárólag erdőmérnökök legyenek.

Csak hangsúlyozottan hívtuk fel a figyelmet mindig a vadászat — elsősorban pedig a fővadtenyésztés — és az erdő létérdekei közötti kapcsolatokra. Amelyek annyira elválaszthatatlanok, hogy a természetes egyensúly szándékos, vagy szándéktalan megbontása nemcsak az erdő fennmaradását veszélyezteti, hanem a

vadállomány mennyiségi és elsősorban minőségi fejlődését is illuzórikussá teszi.

Hivatkozunk ebben a kérdésben Németország céltudatos állásfoglalására, amelynek olyan bátor hangon adott kifejezést az ezévi stettini gyűlésen is.

Örömmel állapítottuk meg, hogy a vadóri tanfolyam előadói és vizsgálóbiztosai között karunk képviselőinek is méltó hely jutott és reméljük, hogy a tananyag további kiépítése folyamán, a szaktudás emelésére való törekvésben még közelebb kerülnek egymáshoz a vadászat és erdészeti szempontjai.

